

Motion

1981/82: 1140

Lars Werner m. fl.
Energipolitiken

Allmänt

Utvecklingen av Sveriges energiförbrukning motsvarar i allt väsentligt vad linje 3-anhängarna och Folkkampanjen mot Kärnkraft framförde under folkomröstningskampanjen. Om de åtgärder vidtagits som kärnkraftsmotståndarna då föreslog skulle Sverige varit betydligt mera oberoende av både kärnkraft och olja än vad landet är i dag. Energisparkommitténs beräkningar, som redovisas i budgetpropositionen, avslöjar än en gång att den verkliga energiförbrukningen ligger under prognoserna. Denna gång är det siffrorna i regeringens energiproposition från förra året som kommit på skam. Den totala energianvändningen har minskat med 3,1 % från 1980 till 1981. Detta trots att energibesparande åtgärder inte alls genomförts i den omfattning som skulle varit möjlig. Det är framför allt på el-sidan som ett kvalificerat slöseri med energi satts i system. Detta är nödvändigt för att kunna placera det stora överskott på el-energi som den onödiga utbyggnaden av kärnkraft medfört. All annan utbyggnad av el-produktion har effektivt stoppats upp på detta sätt. Som framgår av propositionen sjunker t. ex. andelen av mottrycksproducerad el-kraft från 9,9 % 1980 till 4 % 1981, och än mer enligt prognos för 1982. Detta trots att det pågår en snabb utbyggnad av fjärrvärmesystem baserade på kol och alternativa bränslen i många av våra kommuner. De byggs nu i många fall enbart som hetvattencentraler utan den extra tillsats av mottrycksbaserad el-produktion, som borde vara naturlig med tanke på det stora bortfall av el-ström som kärnkraftsavvecklingen kommer att medföra inom några få år. Också inom industrin har utbyggnaden av mottryckskraft bromsats upp eftersom det inte finns något akut behov. Det svenska vindkraftsprogrammet har på samma sätt helt satts på sparlåga med påföljd att viktig industrikapacitet och kunnande förloras.

Överskottet på elström slussas nu framför allt in i värmeförsörjningen. Både Vattenfall och andra storproducenter av kärnkraftsbaserad el-kraft gör frenetiska ansträngningar för att öka andelen el-värme, både i bostadsbeståndet och all annan bebyggelse. De har hittills varit framgångsrika. 33 % av småhusen är i dag el-värmda vilket innebär en ökning av elvärmeförbrukningen från 2 till 9 TWh under den senaste tioårsperioden. Fram till 1990 beräknar CDL – Centrala Driftsledningen – att 75 % av småhusen skall ha övergått till el-värme, vilket innebär en ökning till 19,4 TWh. I flerbostadshus beräknas en ökning av andelen el-värmda lägenheter från 3 % 1978 till 13 % 1990, räknat i TWh, en ökning från 0,3 till 2,6. El-värmen i offentliga

byggnader, industrilokaler m. m. ökar också genom låga tariffer som uppmuntrar till installation av stora, direktverkande el-pannor.

Realisation av el-kraft för uppvärmning, som snabbt binder upp Sverige till ett stort beroende, är det största energiproblemet för den närmaste framtiden. Om inte denna medvetna politik stoppas och vänds i en utveckling mot andra värmekällor kommer det inte att vara möjligt att avveckla kärnkraften på det sätt som förutsattes i folkomröstningen och som fastslagits genom riksdagsbeslut.

Energihushållning

En effektiv och långt driven hushållning med energin är nödvändig om vi skall kunna förverkliga besluten om att avveckla kärnkraften och kraftigt minska beroendet av oljeimport.

Detta energisparande, åstadkommet inte minst genom systematiskt införande av energieffektiv teknik, skall syfta till att nå en låg nivå på energianvändningen. Men det har i inget avseende karaktären av uppoffring eller något slags samhällelig asketism. Alldeles tvärtom får en konsekvent genomförd hushållning, där varje slag av energi ges sin rätta användning, och där både användning och återanvändning av energin sätts i förgrunden, en mycket positiv samhällelig effekt.

Att hålla energianvändningen på en låg nivå innebär att vi slipper bygga en del dyrbara anläggningar för energiomvandling, att vi slipper kostsam import till viss del, att vi skötar miljön, vilket också är en samhällelig besparing. Att systematiskt och medvetet ge hela vårt byggnadsbestånd en energisnål karaktär, innebär en framtidsinvestering som ger "utdelning" i form av många tusentals arbeten både på byggsidan och inom industrin.

Liknande positiv effekt uppstår genom utbyggnad av kollektiv trafik och genom införande av energieffektiv teknik inom den industriella verksamheten.

Det är nödvändigt med en kraftigt markerad inriktning på hushållning och återanvändning då det gäller energin. En sådan kraftig satsning kan bedömas få positiva effekter också med tanke på den ekonomiska kris som råder. Den hittillsvarande effekten av energisparandet i befintlig bebyggelse är helt otillräcklig. Tillgängliga uppgifter visar på en ackumulerad eftersläpning i förhållande till målsiffrorna. Takten i energisparandet torde nu ligga på ungefär 20 % av vad som är nödvändigt för att sparmålet skall uppnås. Vänsterpartiet kommunisterna har tidigare yrkat på kraftigare styrmedel för att verkligen åstadkomma de önskade effekterna, nämligen att under 1980-talet minska energianvändningen inom området med ca 48 TWh. De otillräckliga resultaten hittills tyder på att dessa kraftigare styrmedel är helt nödvändiga. Om inte sådana sätts in blir energisparmålen i stort sett bara önsketänkande.

En lag om energihushållning, en samhällelig plan som fastställer regler i

viktiga avseenden, torde vara ofrånkomlig om vi skall uppnå målen. När samhället via regering och riksdag bestämmer sig för att ett visst sparmål är önskvärt att uppnå, måste samma organ också tillhandahålla de medel som gör det möjligt att förverkliga beslutet.

Information och utbildning är viktigt och nödvändigt, lån till energibesparande åtgärder kommer att behövas också i framtiden, men det behövs också ett fastare grepp både över inventering av byggnadsbeståndet och därmed av lämpliga åtgärder. Inte minst kommer det att behövas samhälleligt inflytande över att de lämpliga energisparande åtgärderna verkligen *kommer att genomföras*.

Hittillsvarande lagar och regler räcker i det avseendet inte till. Det kommunala ansvaret för energiförsörjningen täcker t. ex. inte möjligheten att bestämma om användningen av ev. förekommande industriell spillvärme inom kommunen. Det ligger inte inom kommunens kompetens att besluta i sådana frågor. Huvuddelen av den energi som används för att värma oss och våra bostäder försvinner i form av värmeläckage. I försvinnande liten omfattning, och helt utan plan och system, återvinns värmen för uppvärmning av kall ventilationsluft. Detta är ett område där det är lätt att påvisa att stora energivinster kan nås genom en tämligen enkel teknik för värmeåtervinning. Kombinerad med värmepumpar skulle denna återvunna energi i hög grad kunna medverka till att minska bränslebehovet, t. ex. behovet av importerad olja. Men med nuvarande regler finns ingen garanti för att möjligheterna tillvaratas. Det kan t.o.m. förekomma att ett sådant systematiskt energisparande uppfattas som inte förenligt med intressena hos kommunala värmeverk, vilka behöver "underlag" för leverans av fjärrvärme. Det råder ungefär motsvarande förhållanden då det gäller övriga energianvändningsområden; trafiken och industrin.

Vänsterpartiet kommunisterna har tidigare i motion framhållit att en framgångsrik energihushållning inom industrin måste innehålla medel för styrning mot mindre energiintensiva sektorer. Ett övergripande energihushållningsprogram, vilket vpk anser nödvändigt, skall samordna, planera och överväga olika hushållningsåtgärder inom samhällets skilda delar. För industrins del framstår det allt tydligare att en form av energikoncessionsnämnd skulle kunna göra en stor insats för att göra de avvägningar som på en gång begränsar energianvändningen, hushållar med våra naturresurser, ger meningsfull sysselsättning och är skonsam mot miljön. Inte minst gäller det att stimulera en utveckling till nya, energisnåla produktionsmetoder i varje enskilt fall då det handlar om industriell nyetablering. Med användande av i dag känd, bästa teknik, är det fullt möjligt att inom perioden för kärnkraftens avveckling trots en avsevärt ökad total produktionsvolym ändå kraftigt minska behovet av energi. Men det sker inte av sig självt. Det förutsätter en medveten samhällelig satsning, en målinriktning och ett samhälleligt ansvar.

Bränsleförsörjning

Olja

Olja och oljeprodukter kommer under överskådlig tid att vara de viktigaste komponenterna i Sveriges bränsleförsörjning. Tillgång och pris på olja har inte utvecklats på det negativa sätt som förutsattes under 1970-talets s. k. oljekriser. En planmässig oljepolitik för att säkra långsiktiga leveranskontrakt, tillräcklig raffinaderikapacitet, goda lagringsmöjligheter och effektiv, billig distribution kräver att samhället har kontroll över verksamheten. Ett överförande av den privata oljehandeln till statlig, kommunal och kooperativ förvaltning är därför ett viktigt krav inom bränsleområdet. Det hindrar spekulation av större och mindre bolag när världsmarknadpriserna, t. ex. på den s. k. spotmarknaden, svänger och säkrar skatteinkomsterna för Sverige. De flesta stora oljebolagen redovisar fortfarande inga vinster i Sverige trots att deras omsättning räknas i miljarder. En fortsatt utbyggnad av det statliga oljelagringsprogrammet är också nödvändig. Även om den minskande förbrukningen motiverar en viss neddragning är lagerkapaciteten i säkra utrymmen, dvs. bergrum, fortfarande alldeles för låg. På ostkusten norr om Nynäshamn finns inga som helst anläggningar för sådan lagring.

Naturgas

Sverige har äntligen fått ett program för introduktion av naturgas. Det är än så länge av marginell omfattning, jämfört med vår totala bränsleförbrukning. Men det finns stora möjligheter att utvidga det på olika sätt. Planerna på ett samarbete med Norge, med en nord-syd ledning genom Sverige för naturgas, måste med det snaraste ges ett konkret innehåll. Möjligheterna till en anslutning till det sovjetiska gasnätet, som redan finns framdraget till Finland, måste på samma sätt drivas energiskt och inriktas på snabba resultat. Olika möjligheter med en ledning via Åland till Roslagen har diskuterats och en allvarligt syftande prospektering och överläggningar med de sovjetiska myndigheterna bör inledas.

Kol

Det Kol-Sverige som utbyggnaden av kärnkraft skulle rädda oss ifrån är vi nu på väg in i utan några som helst restriktioner. Linje 2-partierna, socialdemokraterna och folketpartiet har här det största ansvaret. De gjorde, på falska grunder, en stor affär av att vpk och andra föreslog en begränsad och kontrollerad användning av kol för att ersätta kärnkraften. Nu förordar de själva en mycket större användning av kol och dessutom kärnkraft. Sverige är på väg in i ett kolsamhälle på samma okontrollerade sätt som vi drev in i oljesamhället för trettio år sedan. En försiktig ökning av kolanvändningen är nödvändig för att klara värmeförsörjningen, men den

måste kombineras med kraftiga åtgärder mot miljöproblemen och en kontroll av import och handel. Inte heller på detta område skall det vara fritt fram för privata vinstintressen i en för samhället viktig försörjningsfråga.

Inhemska bränslen

En snabbare övergång till alternativa, inhemska bränslen än vad som f. n. planeras är nödvändigt. Dels för att minska oljeförbrukningen, som är störst inom värmeområdet, dels för att förhindra den snabba och okontrollerade introduktionen av el-värme och kol som nämnts i det föregående. Större resurser till prospektering och utvinning av i första hand skogsavfall och torv är därför nödvändiga. Men också här behövs det en samhällets kontroll, framför allt från kommunernas sida, för att förhindra att inhemska bränsleresurser av detta slag exploateras och utplundras för att ge privata vinster. Vpk har tidigare föreslagit att regionala bränslebolag med statligt och kommunalt ägande bildas för att handha utvinning, transport och användning. Detta krav kvarstår. En sådan planerad verksamhet förhindrar också att vedråvara som är användbar för massa-, pappers- och träindustri överförs till bränsle.

Alternativa drivmedel

Utbyggnaden och användningen av inhemska drivmedel måste också genomföras i snabbare takt än f. n. Det är tillfredsställande att försöksverksamhet med metanol pågår och att liknande projekt för etanol skall prövas, men det är inte tillräckligt. Både ur försörjningsmässig, ekonomisk och miljömässig synpunkt är en övergång från bensin och motorbrännolja till dessa nya drivmedel viktig. Sverige har genom sin stora skogsindustri rika möjligheter att producera framför allt metanol, och det var endast kortsiktiga bedömningar som gjorde att denna industrikapacitet rustades ner efter kriget. Den bör nu snarast återigen sättas på fötter. För detta behövs ingripanden både i tillverkningsledet, distributionsverksamheten och förbrukningssektorn, dvs. bilindustrin.

Uran

Kärnkraften i Sverige skall avvecklas. Som framhålls i propositionen finns det inga svårigheter att skaffa det uran som behövs för det svenska kärnkraftsprogrammet på den internationella marknaden. Det är därför dags att riksdagen en gång för alla fattar ett principbeslut om att någon uranutvinning inte skall förekomma i Sverige. Inte minst ur den synpunkten att varje framställning av klyvbart material bidrar till risken för spridning av kärnvapen bör det svenska uranet få stanna i bergen.

Elförsörjningen

Som nämndes inledningsvis är det sätt på vilket elförsörjningen ordnas av största vikt för det svenska energiprogrammet. En utbyggnad av mottrycks-kraft, vindkraft och mindre vattenkraftsresurser i kombination med en reducering av eluppvärmning och effektiva sparåtgärder inom alla andra områden, är en förutsättning för att kärnkraften skall kunna avvecklas.

Mottryckskraft

Ett program för installation av mottryckskraft både i kommunala fjärrvärmesystem och i industriella anläggningar är härvid den viktigaste åtgärden. Statliga och kommunala insatser är nödvändiga och en översyn av hela området bör genomföras.

Vindkraft

På vindkraftsområdet måste en snabbare start av ett omfattande program också komma till stånd. Det finns nu tillräcklig erfarenhet för att direkt sätta i gång den produktion av vindkraftverk som Nämnden för energiproduktions-forskning föreslagit. Karlskronavarvet och Karlstads mekaniska verkstad har denna erfarenhet och kapacitet men kan i brist på beställning tvingas till att avveckla verksamheten. Detta vore ett direkt slöseri, som i rådande ekonomiska läge och arbetsmarknadsläge inte är försvarbart.

Vattenkraft

Vattenkraften kan byggas ut i den begränsade omfattning som förutsattes av linje 3 i samband med folkomröstningen. Det förutsätter höjning av effektiviteten i gamla vattenkraftverk, viss utbyggnad av nya verk och en satsning på mindre vattenkraftsresurser, framför allt i södra Sverige. Men det innebär fortfarande stopp för utbyggnad i de hittills outbyggda fyra älvarna och de forssträckor som bedömts viktiga ur naturresurs- och miljövårdssynpunkt. En inventering av de mindre vattenkraftsresurserna i södra Sverige bör genomföras.

Värmeförsörjning

Oljeberoendet inom uppvärmningssektorn har minskat och uppgår nu till drygt 80 % av den totala värmeförbrukningen, som i sin tur tar i anspråk 40 % av den totala energiförbrukningen. Fjärrvärmesystemen byggs ut och övergången till fasta bränslen i dessa anläggningar beräknas öka. Detta är en positiv utveckling, men den ökning av elvärme som bidragit till resultatet måste bedömas negativt.

Det är också positivt att utbyggnaden av värmepumpar nu tycks ha anammats som ett verkligt alternativ inom uppvärmningssektorn. Nackdelen med värmepumpar är att de är beroende av elkraft, men denna förbrukning är marginell jämfört med direktverkande elvärme.

Spillvärme

Ett område som inte berörs i budgetpropositionen är utnyttjandet av spillvärme på ett mera direkt sätt än genom värmepumpar. Fortfarande släpps mycket värme från processindustrier och andra anläggningar ut till ingen nytta. Det finns exempel på tätorter som byggt oljeeldade värmecentraler de senaste åren, fastän det funnits industrivärme på nära håll som med fördel kunde ha utnyttjats. Detta är ett slöseri som inte bör få förekomma. Regeringen bör därför vidta åtgärder som förhindrar utbyggnad av särskilda värmeproduktionsanläggningar om det finns spillvärme inom området i fråga.

Energikombinat

En särskild variant i dessa sammanhang är de s. k. energikombinaten, anläggningar samlokaliserade med oljeraffinaderier och motsvarande anläggningar. Denna möjlighet till värmeproduktion behandlades också i regeringens energiproposition förra året med föga intresse. De som är närmast aktuella är de i Nynäshamn och Göteborg föreslagna projekten. Enligt vpk:s mening bör en inriktning på sådana kombinat, baserade på en förgasning av tunga restoljor och ev. kol för samtidig produktion av värme och el, snarast komma till stånd.

Solvärme

Ett annat värmesystem där större satsningar bör genomföras är anläggningar för solvärme. Det har talats mycket men gjorts lite i dessa sammanhang. Vpk:s tidigare förslag om program för kommunal solvärme och statliga initiativ i syfte att underlätta ökade och snabba insatser på solvärmeområdet är fortfarande aktuella. Det bör därför uppdras åt regeringen att snarast vidta sådana åtgärder.

Närvärme

Också småskaliga värmesystem, närvärmecentraler, bör uppmärksammas mera än vad som hittills skett. Sådana mindre blockcentraler eller gruppkvarterscentraler finns redan i dag på en del håll. De har en lägre drifttemperatur vilket ekonomiskt gynnar införandet av solvärme, värmepumpar och lokal spillvärme. I närvärmecentralerna kan dessutom användas

flera sorters bränslen, t. ex. biomassa, gas eller olja. Detta gör dem mindre beroende av en enda leverantör. Vpk har tidigare föreslagit att åtgärder vidtas för att stödja närvärmeiden och detta krav är fortfarande aktuellt.

Kärnvärme

Projekt inom värmeområdet som med bestämdhet måste avvisas är kärnvärme- och hetvattenledningar från kärnkraftverken. I det senare fallet verkar det nu som om regeringen äntligen bestämt sig för att avvisa STOSEB-projektet med avtappning av hetvatten från Forsmark. Motsvarande projekt vid övriga kränkningsblock bör också dödförklaras. Riksdagen bör fatta ett principbeslut om att någon avtappning av hetvatten från kärnkraftverken för uppvärmningsändamål inte får förekomma. ASEAs försök att lansera kärnvärmeaktorn SECURE måste också stoppas. Folkomröstningsresultatet ger inte utrymme för några andra reaktorer än de tolv som byggts för elproduktion och även det antalet kan diskuteras. Också i detta fall bör riksdagen fatta ett principbeslut.

Kärnkraft och kärnsäkerhet

Det är av största vikt att problemet med kärnkraftens avveckling kan lösas så smidigt som möjligt. Det bästa och effektivaste sättet är att begränsa användningen av redan laddade verk, att snarast möjligt ställa av de verk som inte oundgängligen behövs för elproduktionen och undvika att ta nya verk i drift. För alla dessa tre åtgärder finns det fortfarande handlingsfrihet i Sverige. Fördelarna är uppenbara. Avfallsmängderna begränsas, säkerheten ökar och nackdelarna med en överproduktion av elström som måste förbrukas på bekostnad av alternativa, framtida elkraftkällor begränsas.

De snart färdigställda verken Forsmark 3 och Oskarshamn 3 bör därför inte laddas. Om bränsle inte tillförs underlättas avställningen avsevärt, och någon rivning behöver inte heller verkställas.

Av de verk som är i gång bör Barsebäck snarast tas ur drift. Det är fullt möjligt att genomföra med den elförbrukning och möjlighet till annan produktion som finns i Sverige i dag. Övriga verk bör användas så sparsamt som möjligt. Detta framför allt för att minska mängderna av högaktivt avfall som alltmer framstår som det verkligt stora problemet med kärnkraften. Det bör inte få förekomma, vilket har skett under det senaste året, att vatten vid våra vattenkraftverk släpps förbi turbinerna, därför att elproduktionen från kärnkraftverken måste förbrukas.

När det gäller avfallet bör alla planer på upparbetning överges. Det avfall som vi inte kan komma undan bör lagras utan upparbetning och arbetet för att finna en acceptabel förvaring fortsätta med största intensitet. Det olycksaliga avtalet med det franska bolaget Cogéma bör snarast sägas upp och förhandlingar om ett så billigt skadestånd som möjligt inledas. En

utredning om förvaring av kärnkraftens avfall bör tillsättas. I avvaktan på dess resultat bör alla provborrningar för att finna lämplig beggrund stoppas. På kärnsäkerhetens område bör filterkammare enligt förslag i vpk:s motion 1980/81:1999 snarast och senast 1985 byggas vid alla kärnkraftverk i drift.

Höjning av beredskapsavgiften på oljeprodukter m. m.

I budgetpropositionen föreslås en höjning av beredskapsavgiften på oljeprodukter. Höjningen motiveras med att fonderna för oljeprospektering, oljeersättning och energiforskning behöver förstärkas. Höjningen föreslås utgå med sammantaget 29 kr. per kubikmeter på motorbrännolja, eldningsolja och bunkerolja. Fördelningen på de aktuella fonderna skulle bli 4 kr. per kubikmeter till oljeprospekteringsfonden, 13 kr. per kubikmeter till oljeersättningsfonden och 12 kr. per kubikmeter till energiforskningsfonden.

Vpk har tidigare i dessa sammanhang påpekat att forskningsanslag bör utanordnas över statsbudgeten utan att knytas till särskilda avgifter som belastar konsumenterna. Många forskningsprojekt inom energiområdet har kunnat utnyttjas kommersiellt av både den statliga och privata företagsamheten, och detta kommer att kunna göras även i fortsättningen. Den forskning staten vill driva bör finansieras i vanlig ordning och inte genom oljeavgifter.

Beträffande oljeprospekteringsfonden är de ökade avgifterna knutna till nya regler för hur bidrag från fonden får beviljas. Tills nu har gällt ett villkor för att få bidrag ur fonden, som stipulerar att staten skall ha andel i ev. vinst, om prospekteringen leder till utvinning av olja, naturgas eller kol. Detta villkor vill regeringen nu avskaffa. Själva bidraget är fortfarande säkrat för återbetalning om verksamheten ger vinst. Men om prospekteringen inte leder till vinstgivande utvinning får staten stå för förlusten. Om den omvänt leder till mindre eller större vinst behålls denna av det bidragssökande företaget ensamt. Villkoret om statlig vinstandel för att få bidrag från oljeprospekteringsfonden bör kvarstå. Inte heller denna fond bör finansieras med ytterligare pålagor på oljekonsumenterna. Höjningen av beredskapsavgiften på olja föreslås därför begränsas till 13 kr. per kubikmeter och avses för förstärkning av oljeersättningsfonden. Medlen bör i första hand användas för att öka användningen av alternativa, inhemska bränslen i stället för olja.

Ersättning för försenad idrifttagning av kärnreaktorer

Forsmarks Kraftgrupp AB föreslås erhålla 215 milj. kr. som ersättning för försenad idrifttagning av reaktorerna i Forsmark 1 och 2 resp. Ringhals 3 och 4. Förseningen inträffade i samband med folkomröstningen om kärnkraft. Som vpk tidigare påpekat bör kraftbolagen inte erhålla denna ersättning.

Samhällets kostnader för kärnkraften i form av forskning, projektering, säkerhetsåtgärder och omhändertagande av avfall och anläggningar efter det de tagits ur drift uppgår till mångdubbelt större belopp. Förseningskostnaderna bör betraktas som en normal risktagning om man väljer att satsa på en oprövad och omstridd verksamhet. De bör inte betalas av samhället.

Hemställan

Mot bakgrund av det ovan framförda föreslås*

1. att riksdagen uttalar att överskottet av elström från kärnkraftverken inte får förhindra introduktionen av nya och alternativa energikällor inom värme- och elförsörjningen,
2. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till energihushållningslag som ger de styrmedel som krävs för att garantera genomförandet av energihushållningsplanen,
3. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till inrättande av en särskild koncessionsnämnd för att främja en industriell utveckling som tillvaratar bäst kända energisnåla teknik och som i övrigt tillgodoser kraven beträffande hushållning med råvaror, energi och miljö,
4. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag om att den privata oljeindustrin överförs i samhällelig och kooperativ ägo,
5. att riksdagen uttalar sig för en fortsatt utbyggnad av det statliga oljelagringsprogrammet i bergum,
6. att riksdagen hos regeringen hemställer att förhandlingar snarast upptas med Sovjet om köp av naturgas och att prospektering av en ledning över Ålands hav igångsätts,
7. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag om importlicenser för kol,
8. att riksdagen hos regeringen begär initiativ för bildandet av regionala bränslebolag,
9. att riksdagen hos regeringen begär initiativ för en snabbare introduktion av inhemsk drivmedelsproduktion i form av etanol och metanol,
10. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till lag om förbud mot svensk uranbrytning,
11. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till ett program för installation av mottryckskraft i kommunala fjärrvärmeverk och industriella anläggningar,
12. att riksdagen hos regeringen begär åtgärder för att flera vindkraftverk snarast kommer till uppförande,

* Se även motion 1981/82:1141.

13. att riksdagen hos regeringen begär att en inventering av de mindre vattenkraftresurserna i södra Sverige genomförs,
14. att riksdagen hos regeringen begär åtgärder för att förhindra att värmeverk byggs ut i samhällen där industriell spillvärme kan utnyttjas,
15. att riksdagen uttalar att frågan om de s. k. energikombinaten ges en allvarlig och positiv prövning,
16. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag till kommunala solvärmeprogram,
17. att riksdagen hos regeringen begär åtgärder som befrämjar utbyggnaden av närvärmesystem,
18. att riksdagen uttalar att någon avtappning av hetvatten från de svenska kärnkraftverken inte bör få förekomma,
19. att riksdagen uttalar att all utveckling och allt arbete med kärnvärmereaktorer Secure bör stoppas,
20. att riksdagen uttalar att laddning t. v. inte bör ske av reaktorerna Forsmark 3 och Oskarshamn 3,
21. att riksdagen uttalar att reaktorerna i Barsebäck snarast bör tas ur drift,
22. att riksdagen uttalar att övriga kärnkraftverk bör användas så litet som möjligt,
23. att riksdagen uttalar att avfallet från de svenska reaktorerna inte skall upparbetas,
24. att riksdagen uttalar att avtalet med Cogéma bör sägas upp snarast möjligt,
25. att riksdagen uttalar att en utredning om förvaring av kärnkraftens avfall bör tillsättas och att alla provborrningar bör stoppas i avvaktan på dess resultat,
26. att riksdagen hos regeringen hemställer om förslag innebärande att filterkammare enligt förslag i vpk:s motion 1980/81:1999 skall byggas vid alla kärnkraftverk i drift före 1985.
27. att riksdagen beslutar att höjningen av beredskapsavgiften på oljeprodukter begränsas till 13 kr. per kubikmeter avsedda för oljeersättningsfonden,
28. att riksdagen uttalar att villkoret om vinstandel för staten fortfarande bör gälla för att erhålla bidrag ur oljeprospekteringsfonden,
29. att riksdagen beslutar avslå proposition 1981/82:100, bil. 17, E 7. Ersättning för försenad idrifttagning av kärnreaktorer och fastställa anslaget till 0 kr.

Stockholm den 25 januari 1982

LARS WERNER (vpk)

EIVOR MARKLUND (vpk)

NILS BERNDTSON (vpk)

EVA HJELMSTRÖM (vpk)

TORE CLAESON (vpk)

C.-H. HERMANSSON (vpk)

BERTIL MÅBRINK (vpk)

OSWALD SÖDERQVIST (vpk)

PER ISRAELSSON (vpk)